

kom dala povod za javno polemiko o nekaterih nerazčiščenih vprašanjih naše gledališke politike. V to polemiko, ki sta se je udeležila Dušan Pirjevec in Slavko Jan, je mimogrede posegel tudi pisec teh vrstic in z nekaterimi svojimi formulacijami vzbudil pri Slavku Janu, kot je razvidno iz njegovega *Odgovora*,⁶ vtis, kot da so žaljivo naperjene zoper njegovo osebo. Ta vtis pa je neutemeljen, saj se moja intervencija omejuje zgolj na oceno in karakterizacijo divergentnih stališč, ki so prišla do izraza v omenjeni polemiki, in nima namena nikogar osebno žaliti, zato mislim, da ni prestopila ustaljenih okvirov načelne polemične diskusije.

Toda bolj kot ta nesporazum, ki zadeva v bistvu le vprašanje forme, je za nas, ki razmišljamo o aktualnih problemih naše kritike, omembe vredno neko drugo vprašanje, ki ga v mejah tega sestavka sicer ne bomo mogli izčrpati in ki ga je vsaj posredno zastavila prej omenjena polemika o gledališču: ali je namreč funkcija umetniške kritike samo ta, da redno in po svoji vesti ocenjuje izključno umetniške ustvaritve in poustvaritve drugo za drugo ter jih razvršča po njihovi umetniški vrednosti, se pravi, da se ukvarja edinole z dokončnimi rezultati umetniškega dela posameznih umetniških in z umetniško dejavnostjo povezanih ustanov, ali pa so njene naloge širše in ima pravico in dolžnost, kritično spremljati tudi celotno kulturno in umetniško politiko teh ustanov in njihovih vodstev ter javno obravnavati vse tiste njihove načelne odločitve in praktične ukrepe, ki neposredno vplivajo na končne rezultate dela teh ustanov in na njihovo celotno umetniško situacijo? Mislim, da bi bilo prav, če bi umetniška kritika našla primerno obliko in jezik, da bi sproti in vsaj mimogrede opozarjala tudi na take probleme, pa čeprav bi se s tem morda izpostavljala nevarnosti, da ji bo kak Dušan Tomše⁷ očital sovjetske metode. Vendar, da ne bom vzbujal preuranjenih upanj in pretiranih strahov, naj kar takoj povem, da se naša umetniška kritika, kot je videti, za te svoje pravice ne poteguje preveč; komaj da se jih še spomni takrat, ko je že skoraj prepozno in ko je že treba zares bítí plat zvona.

Drago Šega

POPRAVEK

V zadnjo, 8.-9. številko *Naše sodobnosti* se je prikradlo več napak. Tako sta bili na str. 859 v oceni Shawovega *Don Juana v peklu* pomotoma zamenjani imeni igravcev: vlogo Hudiča je v resnici igral Marjan Breznik; Janez Bermež pa je bil komtur.

V članku *Pota upajanja v književnost* je treba na str. 856, motto, brati *Barac* (ne: Borac), na str. 858, 4. vrsta zg. *stuttgartske* (ne: stuttgarske), na str. 858, 17. v. zg. *črpala navdiha* (ne: navodila), na str. 859, 12. v. sp. *znanstveni delavci* (ne: sodelavci), na str. 842, 21. v. zg. *stilskih formacij* (ne: formulacij).

⁶ Gl. Naša sodobnost 1962, št. 4, str. 383—384.

⁷ Gl. Naši razgledi, 27. januarja 1962, str. 56.